

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑ

[Του Λεών Φραγκιά]

Ήταν ένα απόγευμα θαυμάσιο—έναν γλυκός καιρός που λές έδινε την εύτυχία. Περιπατηταί ζωηροί εγέμιζαν τους δρόμους, τας λεωφόρους και στους κήπους οι μάγχοι ήταν γεμάτοι φτωχούς, μεγάλους, μικρούς, άνδρες, γυναίκες που ζεσταίνονταν στον ήλιο.

Ήταν ένας από εκείνους τους καιρούς που προκαλούν την διάχρησι, την καλωσύνη, την αγάπη.

Η φύσις όλη σά να παραδινόταν με τὰ πρώτα φύλλα που προαίνιζαν, με τὰ πουλιά που γέμιζαν τὸν ἀέρα τόνους χαρούμενους, με τὰ λουλούδια που έφταναν άπειρες μυρωδιές.

Λές κι' ὁ ἀέρας ήταν γεμάτος καλωσύνη... Ήταν τέλος μὰ ἀπὸ τις σπάνιες στιγμές που ένα ξάνοιμος τῶν καρδιῶν νική τις ἀνθρώπινες δυνάμεις και κάνει όλους ν' αγαπούνε τὸν πλησίον τους.

Και νὰ γιατί, ὁ Λάζαρος τεχνίτης στὰ χρυσαφικά, χωρίς δουλειά, ἀπελπιμένος ακόμα χθές που δὲν κατόρθωνε τέλος νὰ νικήσῃ τὴ δυστυχία, βρισκόταν πάλι στὸ δρόμο με νέες ἐλπίδες, και σχεδὸν χαρούμενος.

Ήταν ψηλός, λεπτός, με πλατὺ μέτωπο, με λαμπερά μάτια, με πρόσωπο ἀδύνατο και χλωμό.

Τὸν είχαν διώξει σπ' τὸ μαγαζὶ που δούλευε ἔδω και δυὸ μῆνες, ἀφοῦ ἔπληρε καὶ πυρετούς, δυσεντερία, και τὸ ἀποικιακὸ μέταλλο. Και τώρα μάταια πήγαινε παντοῦ ζητώντας ἔργασια. Εἶχε τόσο φτωχὸ παρουσιαστικὸ, τόσο ἀδυνατισμένο πρόσωπο...

Γιὰ λίγες μέρες τὸ ἔδωκαν νὰ κἀνὴ τοιχοκολλησίαι, ἔπειτα νὰ μοιράζῃ προγράμματα.

Εἶχε κορυφασθεὶ πειὰ νὰ τοιγυρᾷ ἔτσι στ' ἄδικα, ὅταν τὸν ἐγέμισσε κι' αὐτὸν ἡ ἀνοικίατικὴ αἰσιοδοξία. Ἡ παρέλασις τῶν καλοπερασμένων διαβιῶν τὸν ἔκανε εὐχαριστή, αἰσθανόνταν πὸς τώρα πειὰ θαύρισκε δουλειά. Θὰ τὸν ἔπαιρνε κανένας κοσμηματοποιὸς ἢ κανένας ἐργοστασιαρχὸς που ἔκανε χάλκινα κομφοτεχνήματα.

Θὰ παρουσιαζόνταν ἀπλά, με ὄμορφη, ὄχι σὰν πενησακόμο. Ζητιάνος, ἀλλὰ σὰν τεχνίτης περιφάνος γιὰ τὴν τέχνη και τὴν ἀξία του. Τὶ διάβολο ! ἦταν πιά καιρός γιατί εἶχε βουτηχθεὶ στὰ χρέη !

Στὸ σπίτι που ἔμενε ποτε ὁ ἕνας και ποτε ὁ ἄλλος τὸν βοηθοῦσαν — ὅταν ἔλεγε ἐτοιχοκολλησοῦ και δὲν μοιράζε προγράμματα—και μὲ τὴν ἀλήθεια ἄρχιζε νὰ ντρέπεται τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους που δὲν ἦταν δὰ και πολὺ πλουσιώτεροί του. Ὡς και ἕνα κοριτσάκι ἔξη χρόνων του εἶχε δώσῃ τὸ ἀπογευματινὸ του.

Ἡ μητέρα του τοῦ εἶχε πει: — Ἄν παρακούσῃς πάλι, θὰ φρᾷς ξερό ψωμί ! Θὰ δώσω τὴν σοκολάτα σου στὸν ἄγριο Λάζαρο. Και ἡ μικρούλα ἄρχισε ἐπιτήρδες νὰ τρέχη ἐπάνω και κάτω στὴ σκάλα.

Ὁ Λάζαρος τὸ συλλογιζόταν, ἐνῶ περπατοῦσε.

« Ἐννοια σου, θὰ ἰδῇς, μόλις θάχω λεπτά... » Κι' ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μιὰ ἐμπνευσις. Θὰ πήγαινε νὰ παρουσιασθῇ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κοσμηματοπωλεῖα τοῦ Παρισιοῦ, ἕνα κατάστημα τόσο ὀνομαστὸ που δὲν εἶχε τολμήσει ὡς τώρα οὔτε νὰ πλησιάσῃ. Σήμερα ὁμως

τίποτε δὲν τὸν ἐφόβιζε.

Ὅταν ἔφθασε ἐν τούτοις μπρὸς στὸ κατάστημα κοντοστάθηκε γιὰ νὰ σκεπθῇ τὴ θὰ ἔλεγε.

Στὶς μεγάλες προθήκες ἀμήθητος πλοῦτος ἦταν ἐκτεθειμένοι. Ἐκῦνταξε, ἐσυλλογιζόταν ὅταν ἡ τύχη, ἔξαφνα ἔφθρε τὴν περιστασι. Μία κυρία με ἄσπρα μαλλιά, ἀλλὰ νέα ἀκόμη και κομψὴ ἔβρηκε ἀπὸ τὸ κατάστημα. Ὁ Λάζαρος τὴν εἶδε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, ἔπειτα νὰ σπρέφεται γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸ σκυλλάκι τῆς και μ' ἕνα στραβοπάτημα νὰ κυλιέται μπρὸς σ' ἕνα ἄμαξι που ἔτρεξε... Χωρὸς διαταγμὸ πετάχτηκε μπρὸς τὸ ἄλογο και με δυνατὸ χερί ἄρκαξε τὴν κυρία σώζοντάς τὴν ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Δὲν εἶχε πᾶθῃ τίποτε, ἀλλὰ ἐλπιόθησε ἀπὸ τὸν τρόμὸ τῆς. Ὁ Λάζαρος που εἶχε σῆσῃ μόνο τὸ γόνατό του τὴν ἔπληξε στὸ κατάστημα ὀλάνοικο ἦδη και ἄνω κάτω.

Ἐνας ὄρατος γέρος ἔτρεξε ὀδυρόμενος.

— Ἐλβίρα, ἀγάπη μου...

— Ὅλοι ἔτρεχαν, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ πωλήτριες—και γογγίζοι τὸ θύμα του τρόμου ἀνέλαβε κι' ἐφώναξε :

— Που εἶνε ὁ Μπομπὸς ;

Μπομπὸς ἦταν τὸ σκυλλάκι, που παρ' ὀλίγο θὰ γινόταν ἀφορητὸ του δυστυχήματος. Τὸ ἔφρανε με προσοχὴ στὰ γόνατα τῆς κυρίας, κι' αὐτὴ χαιδεύοντάς το, τὸ μάλλωνε γιὰ τὴν ἀγαριστία του που ἐπῆγαινε ἴσια ἴσια νὰ τοῦ πᾶρη καινούργιο λαϊμοδέτη γιὰ τὰ γενεθλιά του.

Ἐν τῷ μεταῦ καινὸς δὲν ἐσκέφθηκε τὸ Λάζαρο που στεκόταν κοντὰ στὴ πόρτα συμμαζωμένος κι' αὐτὸς στὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κυρία. Ἐπειτα, ἐπειδὴ τὸ αἷμα ἔσταζε ἀπὸ τὸ γόνατό του, κι' ἔλερωσε τὸ γυαλισμένον παρκέτο, ἔβγαλε τὸ μαντήλι του κι' ἔδεσε τὴ πληγὴν του, κάνω ἀπ' τὸ παντάλονι.

Τέλος ὁ γέρος ἔστράφηκε κι' ἔβρισε τὰ δυὸ του χερία λέγοντας: — Ἄ ! κύριε, τὴ εὐγνωμοσύνη σας χρωστῶ!

Μπρὸς στὴν διαχρυσόκητρα αὐτὴ και καλωσύνη ὁ σωτήρ ὑπεχώρησε ἕνα βῆμα συννεσιαμένους και εἶπε ἀπλά :

— Κύριε, ἦσουν ὑποχρεῖς που εἶχα τὴν δύναμη νὰ κάνω κᾶτι, τόσο φυσικὸ ἄλλωστε, γιατί ὑποσέφω λίγο ἀφ' ὅτου τελειώσα τὸ στρατιωτικὸ μου. Ἐρχόμενον ἀκριβὸς νὰ σὰς ζητήσω δουλειά. Εἶμαι τῆς τέχνης.

Και ὁ Λάζαρος ἔδειχνε συγχρόνως τὲς μεγαλοπρεπεῖς βιτρίνες που ἀστραποβολοῦσαν ἀπὸ τὰ πετράδια και τὰ κομφοτεχνήματα.

— Ἐξω τὰ βιβλιόρια μου ὑπηρεσίας... Ἄν ἠθέλατε νὰ με ἀρετὴ δοκιμαστικῶς θὰ σὰς ἦσουν ὑποχρεωμένος.

Ὁ πλούσιος ἔμπορος ἐμειδιάσε ἑλαφρὰ, ἔκανε κάποια φιλικὴν κίνηση κι' ἔπληξε νὰ μιλήσῃ τῆς γυναίκας του.

Αὐτὴ ἀφοσιωμένη στὸν Μπομπὸ, δὲν εἶχε ἰδῇ ἀκόμη τὸν σωτήρα τῆς σηκώνοντας τὸ κεφάλι με τὰ ἐθνεγενικὰ χαρακτηριστικὰ πλαισιωμένα με τὰ λευκὰ μαλλιά, με μεγάλα μάτια γεμάτα σέβη, ἐκῦνταξε τὸ Λάζαρο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω κι' ἐφάνηκε λυπημένη. Κατέβρισε τὰ μάτια συλλογιζομένη, κι' ἐβρίσθη τὸ σκυλλάκι τῆς : στὴ μύτη ἐνῶ ὁ συζυγὸς τῆς τῆς ἔμειλοῦσε χαμηλά.

Ἐξαφνα τὸν διέκοψε με μορφοσμὸ και σηκώνοντας τοὺς ὄμους εἶπε σιγανὰ με ὕφος ἀγαθὸ ἀλλὰ και μετρημένο, σὰν ἀποδιοδόντας δικαιοσύνη :

— Δόστου κανένα τᾶλληρο. * Μεταφρ. Λαφ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

Τὸ Κολοσσαίου τῆς Ρώμης, τὸ ὁποῖον οἰκοδόμησε ὁ Βεσπασσιανὸς διὰ 100.000 θεατᾶς ἡ μακροτέρα διάμετρος ἦτο 615 1/3 ποδῶν και ἡ βραχυτέρα 510, ἡ ἔκτασις 5 1/2 στρεμμάτων γῆς και τὸ ὕψος 120 ποδῶν.

Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος στὴν Ἐφεσο εἶχε μῆκος 425 ἀγγλικῶν ποδῶν και πλάτος 225. Ἡ στέγη του ἐστηρίζετο ἐπὶ 127 στύλων, 60 ποδῶν ὕψους. Ἡ ἀνέγεισις του διήρκασε 220 ἐτῶν.

Ὁ ναὸς τοῦ Σολομώντος, οἰκοδομηθεὶς τὸ 1014 π. χ. εἶχε μῆκος 107 ποδῶν, πλάτος 36 και ὕψος 54.

Ὁ Σέσωστρις ἔστησεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μέμφιδος ἀνδριάντας αὐτοῦ και τῆς γυναίκας του 50 ποδῶν ὕψους και τῶν τέκνων του 28.

Ἡ Βαβέλ, ἡ ὁποία ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Βήλου εἰς τὴν Βαβυλώνα ἐρηχνομένη ὡς ἀστεροσκοπεῖον και ὡς ναὸς τοῦ ἡλίου. Ἀποτελεῖτο δὲ ἀπὸ τέσσαρες τετραγώνους πύργους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν χωρήμενοι ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλο, και εἶχαν ὕψος 670 ποδῶν.

Χωρὸς διαταγμὸ πετάχτηκε...